

[Udenrigsministeren.]

til afstemning, da Sverige, efter at vestmagternes resolution var blevet vedtaget i en noget ændret form, trak forslaget tilbage.

På et bestemt politisk område, der stadig er genstand for modsætninger indenfor forsamlingen, optrådte Danmark, Norge og Sverige på en fælles linie, som jeg gerne vil nævne for tinget også af den grund, at det viser usandheden i påstandene om, at de nordiske Atlantpagtlande stedse kun stemmer, således som Amerika ønsker det. Hvor ofte har vi ikke fra de kommunistiske medlemmer hørt denne påstand fremsat. De nordiske lande har fra første færd været tilhængere af, at FN skulle åbne døren for alle de stater, som måtte ønske at være medlemmer. Vi er nu i den mærkelige situation, at et stort antal lande har indsendt ansøgning, men er blevet holdt udenfor ved modstand snart fra den ene side, snart fra den anden. Således har Albanien, Det Ydre Mongoli, Bulgarien, Rumænien, Ungarn, Finland, Italien, Portugal, Irland, Jordan, Østrig, Sydkorea, Ceylon og Nepal i årevis forgæves ventet på den nødvendige indstilling fra sikkerhedsrådet til forsamlingen om at blive optaget som medlemmer. Derved oplever man det helt urimelige, at nye lande som Syrien, Libanon og Saudi Arabien er blevet medlemmer, medens gamle kulturlande i Europa står udenfor med den følge, at Europa i De Forenede Nationer er stærkt underrepræsenteret. De 3 nordiske lande gav atter i år tilslutning til de bestræbelser, der udfoldedes for at sikre disse landes optagelse, og i denne forbindelse stemte vi også for Sovjetunionens forslag, der anbefalede at optage alle de nævnte lande samtidig. Det lykkedes imidlertid ikke at få det nødvendige to tredjedels flertal for denne resolution, men det blev pålagt sikkerhedsrådet at foretage en ny undersøgelse, og kravet om at gøre FN universal har en voksende tilslutning i forsamlingen.

En central plads i forsamlingens forhandlinger havde nedrustningsspørgsmålet. Her kan der tales om en ny start. Resultatet af forsamlingens drøftelser af nedrustningsspørgsmålet blev en resolution, der den 11. januar 1952 blev vedtaget med tilslutning af plenarforsamlingens overvejende flertal, heriblandt de 4 nordiske lande. Østblokstaterne stemte imod. Man har hidtil haft to udvalg, hvoraf det ene arbejdede med spørgsmålet om atomvåben og det andet med de såkaldte klassiske rustninger. Nu blev de to udvalg ved en indrømmelse fra amerikansk side slået sammen til eet. Dets opgave bliver at udarbejde forslag til en traktat om regule-

ring, begrænsning og nedskæring af alle væbnede styrker og afskaffelse af alle våben, der kan anvendes til masseødelæggelse, samt om en kontrol med atomenergien, der effektivt kan gennemføre forbud mod atomvåben. Udvalget, som nu i New York er gået i gang med det egentlige arbejde, skal aflægge en foreløbig beretning senest den 1. juni 1952, og når kommissionen finder, at dens arbejde er tilstrækkelig langt fremme, skal der indkaldes til en almindelig nedrustningskonference med repræsentanter fra alle stater. De retningslinier, som plenarforsamlingen har givet for kommissionens arbejde, må betragtes som rimelige og forsvarlige. Det er udtrykkeligt fastslået, at kommissionen skal være rede til at overveje alle eventuelle forslag eller planer om kontrol vedrørende både de almindelige rustninger og om atomenergien. Sovjetruslands delegation ville naturligvis have foretrukket, at plenarforsamlingen havde lagt dets plan til grund, men skønt forsamlingen ikke gav sin tilslutning hertil, har Sovjetunionen dog erklæret sig rede til at yde sin medvirkning i det nye udvalgs arbejde. Det anser jeg for at være af stor betydning, hvis hensigten er virkelig at gå i gang med det saglige arbejde og ikke fortsætte taleduellerne fra plenarforsamlingen. Det hidtidige forløb af kommissionens arbejde har forsåvidt ikke været opmuntrende i denne henseende, som den russiske delegerede har anvendt sin meste tid på beskyldninger mod Atlantpagtlandene, og da særligt Amerika også nu har ført beskyldningerne om bakteriologisk krigsførelse ind i kommissionens drøftelser, hvor de naturligvis ikke hører hjemme. Man arbejder nu videre efter en fornylig vedtagen fransk plan for arbejdet.

Ved den vedtagelse, som fandt sted, er det blevet slået fast, at afskaffelse af atomvåben og effektiv nedrustning af de såkaldte klassiske våben nu skal gå hånd i hånd. Det er en beslutning, der både er rigtig og betydningsfuld. En ordning, hvorved de vestlige stater mistede de våben, der fortrinsvis giver dem beskyttelse, men tillader øststaterne at beholde deres nuværende overlegenhed i de klassiske våben, er åbenbart urimelig og farlig for freden. Overhovedet er det meningsløst, som ofte forsøgt fra kommunistisk side, at fremstille atomvåben som et våben i en klasse for sig selv, således at den, der benytter det, på forhånd skulle være stemplet som krigsforbryder. Professor Brandt Rehberg skrev for snart to år siden i „Politiken“, at krig ikke blot er atombomber, og at den sidste krig selv uden atombomber var en forbrydelse mod menneskeheden. Det land, der